

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-1434/25
2.4.2026. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Светлане Бранковић, председника већа, Душице Вуковић и Јасмине Цветковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против туженог Ветеринарска станица „ББ“ у ..., чији је пуномоћник Есад Дуљевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о жалбама тужиоца изјављеним против пресуде Основног суда у Сјеници П1.бр.31/24 од 12.05.2025. године и решења истог суда П1.бр.30/22 од 26.5.2025. године, у седници већа одржаној дана 2.4.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца АА из ... и **ПОТВРЂУЈУ** пресуда Основног суда у Сјеници П1.бр.31/24 од 12.05.2025. године и решење истог суда П1.бр.30/22 од 26.5.2025. године.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца према туженом којим је тражио да се обавезе тужени да му по основу неисплаћених зарада у периоду од 24.07.2018. године до 01.10.2021. године, исплати износ од 1.100.577,38 динара укупно а у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом у висини и на начин ближе одређен овим делом изреке. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да на његово име уплати надлежним фондovima припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период од 24.07.2018. године до 01.10.2021. године, на износ досуђене неисплаћене разлике у заради. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име нематеријалне штете због повреде професионалног угледа и части услед незаконитог отказа уговора о раду исплати износ од 1.080.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошккове парничног поступка у износу од 308.425,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Решењем првостепеног суда о извршењу принудне наплате судске таксе П1 бр.30/22 од 26.5.2025. године одлучено је и то: ставом првим изреке, обавезан је таксени обвезник АА да у року од 5 дана од дана пријема решења плати таксу на тужбу у износу од 65.600,00 динара, казнену таксу у износу од 32.800,00 динара, таксу на првостепену пресуду у износу од 59.702,00 динара, казнену таксу у износу од 29.851,00 динара, таксу на жалбу у износу од 59.702,00 динара, казнену таксу у износу од 29.851,00 динара, све укупно 277.506,00 динара на рачун који одреди јавни извршитељ; ставом другим изреке, да се, уколико таксени обвезник не изврши исплату у року одређеном у ставу првом изреке решења, одређује извршење ради принудне наплате судске таксе ближе описане у ставу првом изреке против таксеног обвезника; ставом трећим изреке, да ће извршење спровести јавни извршитељ Мило Дурутовић из ... који је обавезан да у року од 5 дана од дана спроведеног извршења обавести суд да је извршење спроведено; ставом четвртим изреке, да од средстава остварених наплатом таксе јавни извршитељ задржава за себе на име награде 10% наплаћене вредности такси и казнене таксе, а преостали износ ће уплатити на рачун прописан за наплату судски такси са позивом на пословни број овог решења као и да ће трошкове извршења наплатити од таксеног обвезника: ставом петим изреке, да жалба не одлаже извршење решења.

Против наведеног решења тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући га, како то произлази из жалбених навода, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе члана 386 ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и други), а оспорено решење на основу одредбе члана 402 у вези одредбе члана 386 ЗПП, у границама разлога наведених у жалбама, Апелациони суд је утврдио да жалбе нису основане.

У поступку који је претходио доношењу првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 - 3, 5, 7. и 9. ЗПП, о којима другостепени суд води рачуна по службеној дужности, а ни битна повреда одредбе парничног поступка из тачке 12 истог става наведене норме процесног права, на коју се неосновано указује жалбом, јер је изрека пресуде разумљива, не противречи сама себи а ни разлозима пресуде, пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама, о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника или изведеним доказима, тако да, супротно жалбеним наводима, нема недостатака због којих се не може испитати.

Тужилац је жалбеним наводима указао да првостепени суд није поступио по налогу другостепеног суда садржаном у решењу Гж1 257/24 од 19.4.2024. године на који је начин, према оцени Апелационог суда, указао да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 398 став 2 ЗПП. Ови жалбени наводи тужиоца, међутим, нису основани јер је првостепени суд правилно применио наведену норму процесног права и извео све парничне радње и расправио сва спорна питања на која је указао другостепени суд у свом решењу због чега првостепена пресуда није донета уз наведену битну повреду одредбе парничног поступка.

Тужилац је жалбеним наводима указао да је првостепени суд био дужан да изведе све доказе које предложио, па и доказе које је предложио поднеском од 09.12.2024. године, а што првостепени суд није урадио. На наведени начин је, према оци Апелационог суда, указао да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 308 ставови 3 и 5 ЗПП, а који жалбени наводи нису основани, јер је првостепени суд правилно применио наведене норме процесног права и, у складу са истима, на припремном рочишту одлучио која ће доказна средства да изведе на главној расправи (став 3) за разлику од предлога за извођење доказа које није сматрао битним за доношење одлуке које није прихватио - став 5 (првостепени суд, супротно жалбеним наводима, није дужан да изведе све доказе које предложи било која од странака већ треба да прихвати извођење само оних доказа за које закључи да су битни за доношење одлуке). Поднеском од 09.12.2024. године тужилац је предложио да првостепени суд изведе више доказа (без навођења ради утврђења којих чињеница предлаже извођење доказа) иако, супротно одредби члана 308 став 1 ЗПП, није учинио вероватним да без своје кривице није могао да их предложи на припремном рочишту, у односу на који пропуст странака је одредбом члана 308 став 2 ЗПП прописано да тада суд не узима у обзир те доказе (доказе који су предложени супротно ставу 1. овог члана). Поред реченог, првостепени суд је већину доказа предложених наведеним поднеском већ извео пре подношења истог, док предлог да се изведе доказ вештачењем преко Републичког завода за судска вештачења, Нови Сад, или Градског завода за вештачења Београд првостепени суд није имао разлога да прихвати код чињенице да су вештаци економско финансијске струке усагласили налазе и мишљења.

Побијана пресуда је, супротно жалбеним наводима, донета на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и уз правилну примену материјалног права.

Наиме, према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужилац је, почев од 02.01.2017. године, био у радном односу на неодређено време код туженог, по основу уговора о раду број 10/17 од 02.01.2017. године којим је, између осталог, било уговорено и да ће му тужени исплаћивати зараду у висини минималне зараде (члан 12). Тужиочев радни однос код туженог престао је решењем туженог о отказу уговора о раду бр. 01-35/28 од 24.07.2018. године. Тужилац је код туженог обављао послове радног места ветеринар, а током трајања радног односа тужени му је исплаћивао уговорену зараду у висини минималне зараде и на исту су му уплаћени порези и доприноси. У току трајања тужиочевог радног односа странке су преговарале о повећању тужиочеве зараде на износ од 60.000,00 динара (између тужиоца и законског заступника туженог вођена је преписка о повећању тужиочеве зараде на износ од 60.000,00 динара уколико успе примена Програма мера здравствене заштите домаћих животиња, те да ће о повећању зараде закључити анекс уговора), с тим да странке до доношења решења којим је тужиоцу престао радни однос код туженог анексом уговора о раду нису измениле уговор о раду у делу који се односи на висину тужиочеве зараде. Пресудом Основног суда у Сјеници П1-172/19 од 24.12.2019. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-1924/20 од 15.05.2023. године, поништено је, као незаконито, решење туженог бр. 0105/28 од 24.07.2018. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад. Тужени је дана 26.07.2021. године, поступајући по наведеној правноснажној пресуди, позвао тужиоца да се врати на рад, с тим да се исти није одазвао на тај позив тако да се није вратио на рад код туженог. Током периода незаконитог престанка радног односа

тужиоца (који је према закључку првостепеног суда трајао од 24.7.2018. године до 30.9.2021. године) тужилац је остваривао приходе од рада, и то: у периоду од 24.7.2018. године до 24.12.2018. године као предузетник Агенције за остале непоменуте личне услужне делатности (која је пословала под пословним именом АА ПР Агенција за остале непоменуте личне услужне делатности) основане/уписане у регистар Агенције за привредне регистре 06.09.2016. године а избрисане из регистра 13.05.2021. године; а у периоду од 25.12.2018. године до 30.9.2021. године по основу радног односа код Друштва за производњу промет и услуге ... ДОО Тужiocеви приходи по основу рада током целог спорног периода били су виши од износа минималне зараде колико је износила тужiocева уговорена зарада код туженог (у периоду од 25.07.2018. године до 24.12.2018. године тужилац је остварио приходе по основу рада који су били већи за 33.619,28 динара укупно од износа минималне зараде за исти период, док је у периоду од 25.12.2018. године до 30.9.2021. године на име прихода по основу рада остварио за 366.361,41 динар укупно више од износа минималне зараде за исти период).

На основу овако утврђеног чињеничног стања, а имајући у виду и да тужилац у току поступка није доказао да су му због незаконитог престанка радног односа повређени професионални углед и част, првостепени суд је одлучио као у ставовима првом, другом и трећем изреке побијане пресуде.

Жалбени наводи своде се на тврдње: да првостепени суд није на несумњив начин утврдио од када је тужилац, након престанка радног односа код туженог, почео да остварује приходе по основу рада код другог послодавца имајући у виду да је из налаза и мишљења вештака економске струке, из извештаја Републичког фонда ПИО и решења Агенције за привредне регистре, погрешно закључио да је константно био запослен и да је остварио зараду укључујући и период од 25.07.2018. године до дана 24.12.2018, године, када није могао бити у радном односу (није могао бити у радном односу код самог себе, као предузетника) због чега у том делу периода супротно погрешном закључку првостепеног суда није ни могао да оствари зараду у износу од 164.556,95 динара (приходи од самосталне делатности немају карактер зараде и накнаде зараде, нити примања из радног односа); да је првостепени суд погрешно закључио да је тужилац у току 2019, 2020, 2021. године до 30.09. на име зараде примио за 366.631,41 динара више у односу на износ зараде у висини минималне зараде које би остварио код туженог; да је првостепени суд у образложењу пресуде навео да до закључења анекса уговора странака никада није дошло што у конкретном случају странке нису ни биле дужне да учине јер чињеница да су се странке електронском комуникацијом договориле да ће тужiocева зарада износити 60.000,00 динара, сагласно одредби члана 171 Закона о раду, није имала за последицу обавезу странака да тим поводом анексом уговора о раду исти измене; да је првостепени суд одбио тужбени захтев тужiocа за накнаду нематеријалне штете из разлога наведених у образложењу пресуде, иако је тужилац (насупротив наводима суда) и у тужби и у поднесцима и на рочиштима предлагао доказе које суд није узимао у обзир.

Према оцени Апелационог суда првостепени суд је правилно поступио када је одбио као неоснован тужбени захтев тужiocа и одлучио као у ставовима првом, другом и трећем изреке побијане пресуде, с тим да другостепени суд не прихвата разлоге првостепеног суда због којих је одлучио као у ставовима првом и другом изреке исте пресуде, док разлоге дате за одлуку садржану ставу трећем изреке пресуде

прихвата делимично. Такође, према оцени Апелационог суда неки од жалбених навода нису основани а остали нису били од утицаја на законитост и правилност првостепене пресуде.

Наиме, тужилац је тужбеним захтевом тражио да се тужени обавезе да му накнади штету за период незаконитог престанка радног односа у висини изгубљене зараде, да му уплати доприносе на износе изгубљене зараде као и да му накнади нематеријалну штету због повреде професионалног угледа и части услед незаконитог отказа уговора о раду.

Законом о раду („Службени гласник РС“, број 24/05... 113/2017), и то одредбом члана 191 прописано је, између осталог, и: да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио (став 1); да се накнада штете из става 1. овог члана утврђује у висини изгубљене зараде која у себи садржи припадајући порез и доприносе у складу са законом, у коју не улази накнада за исхрану у току рада, регрес за коришћење годишњег одмора, бонуси, награде и друга примања по основу доприноса пословном успеху послодавца (став 2); да се накнада штете из става 1. овог члана исплаћује запосленом у висини изгубљене зараде, која је умањена за износ пореза и доприноса који се обрачунавају по основу зараде у складу са законом (став 3); да се порез и допринос за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио обрачунава и плаћа на утврђени месечни износ изгубљене зараде из става 2. овог члана (став 4); да се накнада из ст. 1, 5, 6. и 7. овог члана умањује за износ прихода које је запослени остварио по основу рада, по престанку радног односа (став 9).

Сагласно наведеним нормама материјалног права запослени коме је престао радни однос без правног основа има право на накнаду штете у висини изгубљене зараде за период незаконитог престанка радног односа, с тим да се иста умањује за износ прихода које је запослени остварио по основу рада, по престанку радног односа. Да би дошло до умањења накнаде штете у висини изгубљене зараде, супротно жалбеним наводима, није потребно да послодавац, тужени у конкретном случају, докаже да је запослени након престанка радног односа засновао нов радни однос (нити је то, супротно жалбеним наводима, указано решењем Апелационог суда Гж1 257/24 од 19.4.2024 године (указано је да је првостепени суд пропустио да на несумњив начин утврди битну чињеницу, и то да ли је и када, након престанка радног односа код туженог, тужилац ступио на рад код другог послодавца, односно од када је тужилац, након престанка радног односа код туженог, почео да остварује приходе по основу рада код другог послодавца)) већ да је запослени, тужилац у конкретном случају остваривао приходе по основу рада, а што је конкретном случају, супротно жалбеним наводима, са сигурношћу утврђено након што су вештаци економско финансијске струке Мевлуда Ибровић и Радиша Маријановић усагласили налазе и мишљења. Наиме, у првостепеном поступку је утврђено да је тужилац као предузетник, који је код Агенције за привредне регистре био уписан под називом АА ПР Агенција за остале непоменуте личне услужне делатности (предузетник је, сагласно одредби члана 83 став 1 Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“, број 36/11...95/18) пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода и које је као такво регистровано у складу са законом о регистрацији), од престанка радног односа код туженог до 24.12.2018.

године остваривао приходе (на које су уплаћени и доприноси) који су за 33.619,28 динара били виши од износа зараде у висини минималне зараде (на који износ је била уговорена зарада тужиоца код туженог) коју би тужилац остварио код туженог да му није престао радни однос. У наредном периоду, од 25.12.2018. године до 30.9.2021. године, краја утуженог периода тужилац је остваривао приходе по основу рада (на које су уплаћени и доприноси) код Друштва за производњу промет и услуге ... ДОО ... (код кога је био у радном односу) који су за 366.361,41 динар били виши од износа зараде у висини минималне зараде (на који износ је била уговорена зарада тужиоца код туженог) коју би тужилац остварио код туженог да му није престао радни однос за исти период. Из изнетих разлога, односно због чињенице да је током периода незаконитог престанка радног односа остваривао приходе по основу рада у износима који су били већи од зараде (у висини минималне зараде) коју би остварио код туженог послодавца да му није престао радни однос то због тога тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужени обавезе да му накнади штету у висини изгубљене зараде није основан. Имајући у виду да је првостепени суд одбио као неоснован овај тужбени захтев тужиоца то погрешан закључак првостепеног суда – да је период тужиоцевог незаконитог престанка радног односа трајао до 30.9.2021.године (исти је завршен позивом туженог упућеном тужиоцу 26.07.2021. године да се врати на рад по ком позиву тужилац није поступио) није била од утицаја на правилност одлуке. Код чињенице да су тужиочеви приходи по основу рада током периода незаконитог престанка радног односа (на које су му уплаћени доприноси за обавезно социјално осигурање) били већи од износа зараде коју би остварио код туженог послодавца да није било донето незаконито решење о престанку радног односа првостепени суд је правилно закључио и да није основан тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио уплату доприноса на појединачне месечне износе изгубљене зараде.

Нису основани ни жалбени наводи тужиоца којима се суштински указује да чињеница да су странке, пре престанка радног односа тужиоца, преговарале о повећању тужиоцеве зараде на износ од 60.000,00 динара није имала за последицу обавезу странака да тим поводом анексом уговора о раду исти измене, сагласно одредби члана 171 Закона о раду и да је првостепени суд погрешно када је пропустио да утврди да је висина његове зараде одговарала износу од 60.000,00 динара. Ово из разлога што се, сагласно одредби члана 171 став 1 тачка 5 Закона о раду, уговорени услови рада, између осталог и у односу на елементе за утврђивање основне зараде, радног учинка, накнаде зараде, увећане зараде и других примања запосленог који су садржани у уговору о раду, мењају анексом уговора о раду након што запослени (коме је послодавац доставио писмено обавештење које садржи: разлоге за понуђени анекс уговора, рок у коме запослени треба да се изјасни који не може бити краћи од осам радних дана и правне последице које могу да настану непотписивањем анекса уговора) исти потпише. Како у конкретном случају странке неспорно нису измениле уговорене услове рада закључењем анекса уговора о раду првостепени суд је, супротно жалбеним наводима, правилно закључио да чињеница да су странке преговарале о повећању тужиоцеве зараде на износ од 60.000,00 динара не значи да су измениле уговор о раду у наведеном делу.

Првостепени суд је, супротно жалбеним наводима, правилно поступио и када је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне штете због повреде професионалног угледа и части услед незаконитог отказа уговора о раду исплати износ од 1.080.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате

правилно закључујући да тужилац није доказао да му је због незаконитог престанка радног односа дошло до повреде професионалног угледа и части (закључак првостепеног суда да тужилац ради утврђења основаности наведеног дела тужбеног захтева није предложио извођење доказа је делимично правилан јер је тужилац предлагао да се изведе доказ вештачењем преко вештака психијатра ради утврђења постојања душевних болова због повреде угледа и части а није предложио било који доказ у циљу утврђења чињенице да је доношење решења о отказу имало за циљ повреду части и угледа, односно да је тужени послодавац наведено решење донео у циљу његовог шиканирања, дискриминације или узнемиравања). Наиме, суд ће у складу са одредбом члана 200. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, број 29/78...“Службени лист СРЈ“, број 22/99...44/99) за претрпљене душевне болове због повреде угледа, части досудити правичну новчану накнаду (независно од накнаде материјалне штете као и у њеном одсуству) ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава. Новчана накнада за наведени вид нематеријалне штете припада само оном лицу које је због повреде осећаја части (која се дефинише као субјективна категорија и као мишљење које човек има о себи као припаднику одређене друштвене средине или друштвене групе чије је вредности прихватио) и друштвеног угледа (која представља мишљење средине и јавног мњења о личности и који је објективна категорија) претрпело душевне болове одређеног интензитета и трајања с тим да доношење незаконите одлуке о престанку радног односа тужиоца само по себи није узрок повреде части и угледа, нити је иста сама по себи била довољна да буде узрок настанка наведених видова нематеријалне штете у смислу одредбе члана 200. ЗОО, јер је за постојање одговорности туженог у конкретном случају било нужно да је такво поступање туженог имало за циљ повреду части и угледа, као правно заштићених добара, односно да је тужени послодавац наведено решење донео у циљу његовог шиканирања, дискриминације или узнемиравања што тужилац није доказао, иако је на њему, применом правила о терету доказивања прописаног одредбом члана 223. ЗПП, био терет доказивања наведених чињеница. Имајући наведено у виду као и да је правноснажном пресудом поништено као незаконито решење туженог о престанку радног односа тужиоца првостепени суд је, супротно жалбеним наводима, правилно закључио да ни овај тужбени захтев тужиоца није основан.

Како ниједним жалбеним наводом није доведена у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у ставовима првом, другом и трећем изреке побијане пресуде Апелациони суд је применом одредбе члана 390 ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде, а потврдио је и решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртом изреке побијане пресуде јер је у складу са одредбама чланова 153 и 154 ЗПП.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења првостепеног суда нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 - 3, 5, 7. и 9. ЗПП, о којима другостепени суд води рачуна по службеној дужности, а исто је, супротно жалбеним наводима тужиоца, донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и уз правилну примену материјалног права. Ово из разлога што наплата судске таксе на тужбу сагласно одредби члана 8 Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94 и други), а супротно жалбеним наводима, није застарела (наведеном нормом је одређено да наплата таксе застарева у року од пет година по истеку календарске године у којој је настала таксена обавеза, а таксена обавеза је у конкретном случају настала током 2021. године, док је пуномоћник тужиоца, у име тужиоца, опомену за плаћање ове таксе примио дана 12.9.2022 године),

што је првостепени суд, такође, супротно жалбеним наводима, правилно одмерио висину судских такси на првостепену пресуду и жалбу сагласно Тарифним бројевима 1 и 2 Таксене тарифе истог Закона и правилно обрачунао висину казних судских такси применом одредбе члана 40 став 1 истог прописа.

Како ниједним жалбеним наводом није доведена у сумњу законитост и правилност оспореног решења Апелациони суд је применом одредбе члана 402, члана 401 тачка 1 у вези одредбе члана 390 ЗПП одлучио као у изреци ове одлуке.

**Председник већа-судија
Светлана Бранковић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице**